

ВЛАСТА МЛАДЕНОВИЋ

НАД ПЕСМАМА

ПЕСМО НАД ПЕСМАМА

Песмо над песмама, кћери Јерусалимска,
стојим нем пред зидом плача,
све што је остало од храма мудрог Соломона.
Тишина је моја песма, коју чује само Бог,
у даљини одзвањају небеска звона.
Кћери Јерусалимска очију боје кедра,
навиру сузе као росе низ хладне литице,
о где су она моја јутра ведрa,
кад дочекивах лепршавих крила птице?
Сад тих, тиши од тишине, сенка сам,
само Бог на висини зна немир срца мог,
сена сам молитвена, иконо моја љубљена.

РОДНА ОКУЋНИЦА

Окаљам око светог места, где беху животи,
окајавајући грехе своје или предака својих,
Бог зна, гледајући напуштену лепоту.
О зашто сам кренуо у свет, трагом литературе,
прошавши кроз заносе и буре.
Покајнички враћам се дому богомданом,
али нема више моје Итаке.
Неки нови варвари порушили су светиње,
Само још пут води к њима,
Пут који је вечан.

ПОЕЗИЈА, ПОЕЗИЈА

Поезија, поезија, шта друго могу,
дар је и терет који носим,
записујући снове који ме воде
кроз ватру и воду.
Тим путем ићи ће сви песници,
сабеседници у ноћи, свесни људске немоћи.
Само Бог зна разлог мог путовања
и предели који ме препознају.
Нека је благословен пут ка Сунцу,
а сенке нека лају.

КРОЗ МЕЋАВУ ЈУЖНОКАРПАТСКУ

(по Петру Кочићу)

„Идеш ли, роде?“, чујем зов крви своје,
док снег све више веје у души мојој.
Идем, идем, али не знам куда?
Страшна је белина папира
на којој бива исписана моја патња.
Бесни олуја, ветар јужних Карпата
односи моје речи, не чује се глас славуја.

У ЧИТАНЦИ БАЊАЛУЧКОЈ

У читанци бањалучкој, на источној страни рода,
записан је мој сан, траг који буди наду.
У овом граду на обали Врбаса
видим речи спаса сред олујних таласа
бесмртна је вера, Дух Свети светли.
Сламка је моја барка за коју се хватам,
схватам речи песничких предака,
беседим на води, говорим рибама,
у тишини одзивања моја љубав.
О путу певам, ја само певам,
не знајући куда води,
на води сенка моја лелуја,
има сунца, има сунца.
Алилуја, алилуја!